

Sygn. akt VI Ga 22/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Beata Hass – Kloc (spr.)

SO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: Syndyka masy upadłości Przedsiębiorstwa (...) w upadłości likwidacyjnej w S.

przeciwko: P. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego co do punktu I i III wyroku Sądu Rejonowego
w T. V Wydziału Gospodarczego z dnia 10 listopada 2015 r., sygn. akt V GC 273/15

I. oddała apelację,

II. zasądza od pozwanego P. B. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa (...) w upadłości likwidacyjnej w S. reprezentowanego przez Syndyka masy upadłości kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

sygn. akt VI Ga 22/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 kwietnia 2016r

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 listopada 2015 r, sygn. akt V GC 273/15 Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu V Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanego P. T. w S. na rzecz powoda Syndyka masy upadłości J. C. Przedsiębiorstwo (...) w upadłości likwidacyjnej w S. kwotę 39 852,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 listopada 2014 zł

(pkt. I) i oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt. II) oraz w pkt. III zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.410 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powyższego podał ,że powód Syndyk masy upadłości J. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą C. J. Przedsiębiorstwo (...) w upadłości likwidacyjnej w S. domagał się zasądzenia od pozwanego P. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą T. P. B. w S. kwoty 39 852 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 listopada 2014r. do dnia zapłaty. Wniósł ponadto o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W pisemnych motywach wskazał, że strony w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarły umowę najmu dnia 01 września 2014r. Pozwany z tytułu czynszu najmu zobowiązał się zapłacić na rzecz powoda kwotę 39 852 zł. Wierzytelność dochodzona pozwem została stwierdzona wystawioną przez powoda fakturą VAT nr (...) z dnia 05 września 2014r. na kwotę 39 852 zł, która została przyjęta przez pozwanego własnoręcznym podpisem. Powód, niezwłocznie po ogłoszeniu upadłości J. C. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty stwierdzonej fakturą VAT nr (...), ale bezskutecznie. Powód wyjaśnił ponadto, że przed powstaniem wierzytelności pozwem dochodzonej J. C. zawarł z (...) Bank S.A. w W. umowę factoringu w dniu 30 sierpnia 2013r., na podstawie której J. C. przedstawiał ww. bankowi do zapłaty wybrane faktury VAT wystawione przez niego na rzecz pozwanego, a bank finansował przedstawione faktury VAT i w tym zakresie nabywał wierzytelności wobec pozwanego. Jednakże, jak dodał powód, J. C. nie przedstawił bankowi do finansowania faktury VAT nr (...), wobec czego wierzytelność z tej faktury przysługuje powodowi.

Pozwany P. B. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą T. P. B. w S. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zakwestionował legitymację czynną powoda w sprawie. Jego zdaniem z chwilą zawarcia przez J. C. umowy factoringu, (...) Bank S.A. stał się wierzycielem pozwanego w zakresie wszystkich należności wynikających z faktur wystawionych przez upadłego na pozwanego po dacie 30 sierpnia 2013r. Faktura VAT nr (...) została wystawiona we wrześniu 2014r., a zatem była objęta postanowieniami ww. umowy factoringowej. Pozwany wskazał, że wbrew twierdzeniom powoda, na podstawie umowy factoringowej Bank nie finansował wybranych faktur wystawionych na pozwanego – cesja dokonana na podstawie ww. umowy obejmowała wszystkie istniejące i przyszłe tj. powstałe po zawarciu umowy wierzytelności, a zarówno Bank jak i J. C. nigdy informowali pozwanego, że wierzytelność stwierdzona fakturą VAT nr (...) nie została scedowana na Bank.

Co więcej, z samej faktury wynika, że wierzytelność nią stwierdzona została przelana na rzecz (...) Bank S.A.

Powód w odpowiedzi na powyższe pismem z dnia 07 lipca 2015r. podtrzymał żądanie pozwu i ponownie oświadczył, że Bankowi (...) S.A. nie została przedstawiona przez J. C. do finansowania faktura VAT nr (...) potwierdzająca wierzytelność pozwem dochodzoną i Bank jej nie finansował. Powód wskazał ponadto, że z załącznika nr 1 do umowy factoringowej obejmującego szczegółowe warunki umowy wynika, że dniem wejścia w życie umowy był 30 sierpnia 2013r., a terminem składania faktur VAT dzień 08 sierpnia 2014r. Faktura VAT nr (...) została wystawiona dnia 05 września 2014r. wobec czego nie mogła być przedstawiona Bankowi celem finansowania i nie dotyczy jej umowa factoringu. Niezależnie od powyższego, powód wskazał, że zgodnie z regulaminem świadczenia usług faktoringowych przez Bank, zwrotny przelew praw do wierzytelności niefinansowanych przez bank wraz ze związanymi z nimi prawami na faktoranta następuje automatycznie w pierwszym dniu roboczym po okresie regresu – § 8 ust. 1 akapit drugi. Z uwagi na fakt, że Bank nie składał odmiennego oświadczenia woli w tym zakresie, skutek ten nastąpił automatycznie. Bank w piśmie z dnia 1 kwietnia 2015r. potwierdził, że nie rości sobie żadnych pretensji do wierzytelności dochodzonej pozwem, właśnie z uwagi na fakt, że faktura potwierdzająca przedmiotową wierzytelność nie została przedstawiona do zapłaty i nie była przez bank finansowana.

W ustaleniach faktycznych Sąd ten podał, że w dniu 30 sierpnia 2013r. J. C. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą C. J. Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w S. zawarł z (...) Bank S.A. w W. umowę factoringu, na podstawie której J. C. przedstawiał bankowi do zapłaty wybrane faktury VAT wystawione przez niego m.in. na rzecz P. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą T. P. B. w S., a bank finansował przedstawione faktury VAT i w tym zakresie nabywał wierzytelność wobec P. B..

Zgodnie z załącznikiem nr 1 do umowy factoringowej, umowa weszła w życie 30 sierpnia 2013r.

W ramach przedmiotowej umowy factoringowej, Bank finansował następujące faktury VAT wystawione P. B. przez J. C.: nr (...), (...), (...), (...).

W piśmie z daty 04 marca 2015r. (...) Bank S.A. przypomniał P. B., zgodnie z podpisanym przez P. B. zawiadomieniem o cesji dokonanej w związku z zawartą Umową F. z dnia 30 sierpnia 2013r., że (...) Bank S.A. jest jedynym wierzycielem wszystkich istniejących i powstałych po dacie przelewu wierzytelności stwierdzonymi fakturami wystawionymi przez J. C.. (...) Bank S.A. poinformował P. B., że dokonanie zapłaty na inny rachunek cesyjny w (...) Bank (...) S.A. nie zwalnia P. B. z zobowiązania wobec Banku. Zrealizowanie płatności na rachunek J. C. lub innego podmiotu, narazi P. B. na konsekwencje finansowe wynikające z obowiązku dokonania powtórnej zapłaty na rachunek Banku wraz z należnymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie. Zwolnienie P. B. z obowiązku dokonywania wszelkich płatności na rachunek (...) Bank S.A. wynikających z faktur wystawionych przez J. C. może być dokonane wyłącznie za pisemną zgodą (...) Bank S.A. (...) Bank S.A. wskazał, że na nabycie przedmiotowych wierzytelności nie ma wpływu upadłość faktoranta J. C. albowiem, zarówno przelew oraz wejście wierzytelności do majątku Banku, nastąpiło przed dniem ogłoszenia upadłości.

Naprowadził dalej, że w zawiadomieniu z daty 12 marca 2014r., które P. B. osobiście podpisał i opatrzył pieczęcią swojej firmy, i na które (...) Bank S.A. powoływał się w piśmie z dnia 04 marca 2015r., (...) Bank S.A. w W. poinformował P. B. o zawartej z J. C. umowie faktoringowej, a tym samym o nabyciu z chwilą jej podpisania praw do wszystkich istniejących i przyszłych wierzytelności przysługujących obecnie i w przyszłości od firmy (...). Bank poinformował P. B. o obowiązku zapłaty za już wystawione faktury i te które będą wystawiane wraz z odsetkami za opóźnienie tylko na wskazany rachunek (...): nr (...) (PLN) lub (...) (EUR).

Następnie Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 19 stycznia 2015r. Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu Wydział V Gospodarczy Sekcja Upadłościowa ogłosił upadłość dłużnika J. C. – P.P.H. (...) w S.. Sąd Upadłościowy wyznaczył syndyka masy upadłości w osobie P. S..

W dniu 16 lipca 2015r. (...) Bank S.A. na podstawie § 8 ust. 1 Regulaminu świadczenia usług faktoringowych przez (...) Bank S.A., stanowiącego integralną część Umowy faktoringowej nr (...) z dnia 30 sierpnia 2013r., oświadczył, że przelewa zwrotnie na rzecz Syndyka masy upadłości Przedsiębiorstwa (...) Jacek Cholewa w upadłości likwidacyjnej, przelane uprzednio na Bank w ramach umowy faktoringu, wierzytelności stwierdzone następującymi fakturami VAT: (...) z dnia 05 września 2014r. na kwotę 39 852 zł wystawioną na rzecz P. B., nr (...) z dnia 03 września 2014r. na kwotę 43 795, 40 zł wystawioną na rzecz P. B..

Zgodnie z § 8 ust. 1 akapit 2 Regulaminu świadczenia usług faktoringowych przez (...) Bank (...) S.A. (usługa faktoringu niepełnego oraz faktoringu niepełnego inkasowego), w przypadku wierzytelności niesfinansowanych zwrotny przelew praw do tych wierzytelności, wraz ze związanymi z nimi prawami, na faktoranta następuje automatycznie w pierwszym dniu roboczym po okresie regresu, chyba że wcześniej bank złoży faktorantowi w tej sprawie odmienne oświadczenie woli. Oświadczenie to może także dotyczyć wierzytelności przyszłych lub niewymagalnych w dniu jego złożenia. Jeżeli w powyższym trybie nie doszło do skutecznego zwrotnego przelewu na faktoranta praw do wierzytelności niesfinansowanych, na żądanie faktoranta bank wystawi pisemne oświadczenie, w którym potwierdzi taki przelew.

Jak wskazał Sąd Rejonowy, w dniu 05 września 2014r. J. C. wystawił P. B. fakturę VAT nr (...) na kwotę 39 852 zł z terminem zapłaty do 31 października 2014r. – tytułem czynszu najmu zgodnie z umową z dnia 01.09.2014r. Pod fakturą podpisali się obaj. Na pieczętce nabitej na fakturze wskazano, że zgodnie z umową faktoringową, wierzytelność z faktury została przelana na (...) Bank (...) S.A., zapłaty należało dokonać na rachunek Banku wskazany na tej pieczętce umieszczonej na fakturze.

Pismem z daty 27 stycznia 2015r. Syndyk masy upadłości Przedsiębiorstwa (...) w upadłości likwidacyjnej w S. wezwał P. B. do uregulowania faktur VAT nr: (...) (na kwotę 652 zł), (...) (na kwotę 1 411, 60 zł), (...) (na kwotę 6 051, 30 zł), (...) (na kwotę 43 795, 40 zł), (...) (na kwotę 30 852 zł), w terminie 7 dni od otrzymania pisma pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Powyższe wezwanie P. B. odebrał dnia 09 lutego 2015r.

Następnie Sąd Rejonowy podał, że pismem z daty 11 marca 2015r. Syndyk poinformował P. B., że przedstawione do zapłaty faktury z dnia 27 stycznia 2015r. nie mogą być przez niego zapłacone do banku (...) S.A., albowiem nie zostały one przedstawione przez upadłego temu bankowi do zapłaty w ramach umowy faktoringowej. W konsekwencji J. C. nie otrzymał z tytułu tych faktur środków pieniężnych od banku (...) S.A. P. B. odebrał pismo dnia 12 marca 2015r.

W dniu 03 września 2014r. P. B. wpłacił na rachunek bankowy (...) Sp. z o.o. w G. w mBanku Oddział Korporacyjny w K. kwotę 54 732 zł tytułem: „w imieniu: (...) za (...) – 44 403 zł, (...) (...) - (...) -10 – 329 zł”.

Z kolei w dniu 27 października 2014r. P. B. wpłacił na rachunek bankowy (...) w (...) Bank (...) S.A. Oddział w S. kwotę 10 000 zł tytułem: „zapłata za fr”. Należność wynikała z zobowiązania powstałego na rzecz J. C..

W dniu 01 grudnia 2014r. P. B. wpłacił na rachunek bankowy (...) w (...) Bank (...) S.A. Oddział w S. kwotę 10 000 zł tytułem: „zapłata za faktury”. Należność wynikała z zobowiązania powstałego na rzecz J. C..

W dniu 12 grudnia 2014r. P. B. wpłacił na rachunek bankowy (...) w (...) Bank (...) S.A. Oddział w S. kwotę 10 000 zł tytułem: „Zapłata za faktury”. Należność wynikała z zobowiązania powstałego na rzecz J. C..

W dniu 30 grudnia 2014r. P. B. wpłacił na rachunek bankowy (...) w (...) Bank (...) S.A. Oddział w S. kwotę 15 000 zł tytułem: „Zapłata za faktury”. Należność wynikała z zobowiązania powstałego na rzecz J. C..

W dniu 23 stycznia 2015r. P. B. wpłacił na rachunek bankowy (...) w (...) Bank (...) S.A. Oddział w S. kwotę 129 000 zł tytułem: „Zapłata za faktury”. Należność wynikała z zobowiązania powstałego na rzecz J. C..

Po tym Sąd Rejonowy dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Wskazał przy tym, że na stronach spoczywał ciężar udowodnienia faktów, z których strony wywodziły skutki prawne (art. 6 kc).

Podniósł, że oddaleniu podlegał wniosek pozwanego złożony na rozprawie w dniu 06 listopada 2015r. o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka J. C. i z zeznań stron, jako spóźniony – na podstawie art. 217 § 2 kpc. Stwierdził, że wniosek taki pozwany powinien był złożyć w sprzeciwie od nakazu zapłaty, najpóźniej po otrzymaniu pisma pełnomocnika powoda w lipcu 2015r. W dniu 21 września 2015r. odebrał zawiadomienie o terminie rozprawy wyznaczonym na 6 listopada 2015r. Pomiędzy tym okresem nie złożył żadnych wniosków dowodowych. Wbrew również twierdzeniom pozwanego, powyższe spóźnione wnioski doprowadziłyby do przedłużenia postępowania. Poza tym, okoliczności na które zostały zgłoszone powyższe wnioski dotyczą rozliczenia faktur nie objętych żądaniem pozwu jak i płatności dokonanych na rzecz podmiotu trzeciego, a więc nie mają znaczenia w sprawie.

W rozważaniach prawnych Sąd Rejonowy na wstępie podał, że bezsporne było wystawienie w procesie pozwanemu przez J. C. w dniu 05 września 2014r. faktury VAT nr (...) na kwotę 39 852 zł z terminem płatności do 31 października 2014r. z tytułu czynszu najmu zgodnie z umową z dnia 01 września 2014r. Pozwani i J. C. pod powyższą fakturą złożyli swoje podpisy. Na tym dokumencie widnieje również adnotacja, że zgodnie z umową faktoringową łączącą (...) Bank (...) S.A., wierzycelność została przelana na rzecz (...) Bank (...) S.A. i zapłaty należy dokonać na numery: (...) (PLN) lub (...) (EUR). Treści powyższej faktury żadna ze stron w procesie nie kwestionowała.

Z powodu zawartej pomiędzy (...) Bank (...) S.A. umowy faktoringowej, w procesie, jak podniósł Sąd Rejonowy, pozwany podnosił zarzut braku legitymacji czynnej Syndyka masy upadłości J. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą C. J. Przedsiębiorstwo (...) w upadłości likwidacyjnej w S. do dochodzenia wierzycelności wynikającej z powyższej faktury, albowiem jego zdaniem uprawnienie takie przysługuje Bankowi (...) S.A, o czym Bank wielokrotnie pozwanego informował m.in. w pismach z marca 2014r. i marca 2015r.

Przeprowadzone w procesie postępowanie dowodowe w ocenie Sądu Rejonowego pozwoliło jednak stwierdzić, że wierzycelność z faktury VAT nr (...) nie została sfinansowana przez (...) Bank (...) S.A. w ramach umowy faktoringowej na rzecz J. C.. O powyższym świadczą dokumenty w postaci pism Banku kierowanych do powoda w kwietniu 2015r. i oświadczenia Banku o zwrotnym przelewie wierzycelności z faktury nr (...) na powoda z dnia 16 lipca 2015r. To ostatnie

pismo, zdaniem Sadu Rejonowego potwierdza również legitymację czynną powoda w niniejszej sprawie (zgodnie z § 8 ust. 1 akapit 2 Regulaminu świadczenia usług faktoringowych przez (...) Bank (...) S.A.). Dla oceny legitymacji powoda do żądania od pozwanego zapłaty należności z faktury nr (...) istotny jest, jak stwierdził Sąd Rejonowy, stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, a nie stan istniejący w chwili wytoczenia powództwa. Zgodnie bowiem z art. 316 § 1 kpc, podstawą rozstrzygnięcia o roszczeniu jest stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, przy czym przez stan rzeczy należy rozumieć zarówno istniejące okoliczności faktyczne, jak i stan prawny. Na dzień orzekania, powód wykazał powyższą okoliczność ww. dokumentem. Pełnomocnik pozwanego powyższą okoliczność przyznał na rozprawie w dniu 06 listopada 2015r. przed zamknięciem rozprawy.

Następnie podniósł, że zgodnie z art. 144 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003r. Prawo upadłościowe i naprawcze (j.t.: Dz. U. z roku 2015 poz. 233), jeżeli ogłoszono upadłość obejmującą likwidację majątku upadłego, postępowania sądowe i administracyjne dotyczące masy upadłości mogą być wszczęte i dalej prowadzone jedynie przez syndyka lub przeciwko niemu.

Przepis powyższy oznacza, że z dniem ogłoszenia upadłości upadły traci legitymację do występowania w sprawach, które dotyczą masy, pozostaje natomiast stroną w znaczeniu materialnoprawnym - jako podmiot stosunku prawnego, z którego wyniknął określony spór. W procesie odnoszącym się do przedmiotu dotyczącego masy upadłości, to syndyk uzyskuje status powoda albo pozwanego, a upadły go traci.

Ponadto zauważył, że zgodnie z art. 61 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, z dniem ogłoszenia upadłości majątek upadłego staje się masą upadłości, która służy zaspokojeniu wierzycieli upadłego. Zgodnie natomiast z art. 62 ww. ustawy, w skład masy upadłości wchodzi majątek należący do upadłego w dniu ogłoszenia upadłości oraz nabyty przez upadłego w toku postępowania upadłościowego.

Powyższe powoduje, że wierzytelność pozwem dochodzona weszła w skład masy upadłości J. C. Przedsiębiorstwo (...) w upadłości likwidacyjnej w S. – skutkiem zwrotnego przelewu wierzytelności z dnia 16 lipca 2015r.

W procesie pozwany złożył do akt sprawy potwierdzenia przelewów środków finansowych na rachunek (...) w (...) Bank (...) S.A. Oddział w S. wskazując, że chodzi o „zapłatę za faktury”, a wpłacane należności wynikają z zobowiązań powstałych na rzecz J. C.. Pozwany nie udowodnił jednak, że wśród tych wpłaconych należności znalazła się należność z faktury VAT nr (...). Pozwany nie określił wprost w poleceniach przelewów, że reguluje ww. fakturę, a w takiej sytuacji Bank mógł zarachować ww. wpłaty na faktury wg własnego uznania – art. 451 kc. W procesie powód wykazał, zdaniem Sądu Rejonowego, natomiast załączonymi do akt sprawy dowodami z dokumentów, że żadna z wpłat pozwanego na rachunek w (...) Bank (...) S.A. nie została zarachowana przez Bank na poczet faktury VAT nr (...), której zapłaty powód dochodzi w procesie od pozwanego.

Mając powyższe na względzie, Sąd ten uwzględnił powództwo na podstawie art. 659 § 1 kc. wskazując przy tym, że pozwany nie kwestionował w procesie wysokości należności wskazanej tą fakturą.

O odsetkach ustawowych Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 zdanie 1 kc, przyznając je powodowi od pozwanego od zasądzonej należności głównej od dnia 02 listopada 2014r., oddalając żądanie w tym zakresie w pozostałej części z uwagi na przepis art. 115 kc. podnosząc jednocześnie, że terminu płatności ustalonego fakturą VAT nr (...) pozwany nie kwestionował w procesie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany w zakresie zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 39 852,00 zł wraz ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu. Zarzucił powyższemu wyrokowi naruszenie art. 217 § 2 kpc poprzez uznanie za spóźnione dowody zeznań świadka J. C. i P. B. podczas gdy dowody te nie były spóźnione w rozumieniu wskazanego przepisu; naruszenie art. 451 § 3 k.c. poprzez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że skoro pozwany nie określił wprost w poleceniu przelewu, że reguluje fakturę (...) to bank mógł zarachować wpłaty na faktury wg własnego uznania; naruszenie art. 233 par.1 k.p.c. poprzez uznanie że powód wykazał załączonymi do akt

sprawy dokumentami, że żadna z wpłat pozwanego na rachunek banku nie została zarachowana przez bank na poczet w/w faktury ,podczas gdy nie istnieje logiczne powiązanie wniosków wyciągniętych przez sąd pierwszej instancji z zebranych w sprawie materiałem dowodowym ; ponadto zarzut czynienia przez powoda ze swojego prawa użytku w rozumieniu art. 5 k.c.

Opierając się na tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w/w zakresie oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje oraz wniosek o przeprowadzenie dowodów z dokumentów wskazanych konkretnie w apelacji i zeznań powoda i świadka J. C. podając ,że potrzeba ich powołania na nie, wynikała później ,a nie było możliwe powołanie ich przed sądem pierwszej instancji.

W pisemnym uzasadnieniu odniósł się do szczegółowo do wskazanych powyżej zarzutów.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania w apelacji podnosząc, że orzeczenie sądu pierwszej instancji było prawidłowe i nie doszło do naruszenia zarówno przepisów prawa procesowego jak i materialnego.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważył co następuje:

Oceniając zarzuty apelacji należy zauważyć na wstępie, że strony w toku postępowania mogą w pełni korzystać z przysługujących im uprawnień procesowych i wykazania zasadności podnoszonego stanowiska. Rolą natomiast sądu orzekającego jest bezstronna i zachowaniem obowiązkowych przepisów, ocena rezultatów obu stron. (por. wyrok SN z dnia 2.02.2006r, sygn. akt II CK 401/2005). W tej sytuacji skoro powód przedstawił w pozwie dowody , które miały udowodnić wysokość i wielkość dochodzonej wierzytelności , a pozwany twierdził ,że przedmiotową należność uregulował to na niego przeszedł ciężar dowodu wskazania niniejszego.

Ponadto wypada w tym miejscu przypomnieć ,że według aktualnego stanu prawnego gromadzenie materiału procesowego spoczywa przede wszystkim na stronach ; to strony powinny się angażować tak, aby stan faktyczny sprawy w całości przedstawić w całości sądowi.

Powyższy system służy realizacji zasad szybkości postępowania i koncentracji materiału procesowego tj. materiału faktycznego i dowodowego i należy do władzy dyskrecjonalnej sędziego co oznacza , że o granicach czasowych gromadzenia procesowego decyduje Sąd (art.207 kpc). Należy również podkreślić, że zgodnie z treścią art. 503 § 1 kpc pozwany winien w zasadzie powołać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody na poparcie swych twierdzeń albowiem jeżeli zostaną zgłoszone w toku dalszego postępowania sąd ma obowiązek je pominąć. Zostaną one jednak sąd uwzględnione jeżeli strona uprawdopodobni ,że nie zgłosiła ich w sprzeczności od nakazu zapłaty bez swojej winy w lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy.

Z treści sprzeciwu od nakazu zapłaty wynika ,że pozwany podniósł jedynie zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda.

W sytuacji, gdy powód w piśmie przygotowawczym z dnia 6 lipca 2015 roku odniósł się do przedmiotowego zarzutu, a następnie w dniu 23 lipca 2015 r

złożył kolejne pismo zawierające tym razem wniosek dowodowy w postaci oświadczenia o zwrotnym przelewie wierzytelności wraz z dowodem jego doręczenia pełnomocnik strony pozwanej ; to pozwany, choć już w dniu 21 września 2015 rok otrzymał zawiadomienie o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 6 listopada 2015 roku nie złożył pisma przygotowawczego zawierającego stosowne wnioski dowodowe na wykazanie , że należność z przedmiotowej faktury została przez pozwanego uregulowana, choć mógł to uczynić zgodnie z treścią artykuł 207par 3 kpc bez zgody sądu na tym etapie postępowania , a na podstawie art. 217 kpc przytaczać je to aż do zamknięcia rozprawy, z uwzględnieniem przesłanek ujętych w art. 217 § 2 kpc.

Treść protokołu rozprawy przed Sądem Rejonowym w Tarnobrzegu z dnia 6 listopada 2015 roku wskazuje ,że brak jest przedstawienia przez stronę pozwaną argumentów uzasadniających zgłoszenie dopiero na tym etapie postępowania

sądowego osobowych środków dowodowych . Zarzuty strony pozwanej , że ich przeprowadzenie nie spowodowałyby przewlekłości postępowania należy uznać za chybione . Ich przeprowadzenie wymagało odroczenia tej rozprawy i nie można jednoznacznie stwierdzić, że nastąpiłoby to na kolejnym posiedzeniu sądu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy nie stwierdził zaistnienia podstaw do uznania naruszenia art. 217 § 2 kpc i i ten same powody legły u podstaw oddalenia wniosków dowodowych strony pozwanej zgłoszonych na etapie postępowania apelacyjnego, gdzie sąd miał na uwadze również treść art. 381 kpc.

Jeśli chodzi zaś o zarzut naruszenia art. 451 par 3 kc to wypada podnieść, że co prawda pozwany nie znał treści umowy faktoringowej i nie wiedział jakie faktury J. C. przedstawiał bankowi , ale wiedział jakie należności winien zapłacić mu z tytułu czynszu za najem. Jako profesjonalista , przedsiębiorca prowadzący określoną działalność gospodarczą powinien dbać o swoje interesy do których należy zaliczyć regulowanie swoich zobowiązań.

W sytuacji , gdy sam pozwany regulując w/w należności nie wskazuje konkretnie jak dług płaci musi liczyć się z konsekwencjami niniejszego.

Ponadto okoliczność podnoszona w apelacji ,że sam powód wskazał ,że kwotę 54.732,00 zł wpłacona przez pozwanego na rzecz F. Ł. Sp.

z o.o. upadły zaliczył na poczet faktur (...) w kwocie 44.870,00 oraz (...) w kwocie 1.862,00 zł nie może, zdaniem Sądu Okręgowego przy tym stanie faktycznym sprawy i materiale dowodowym ,że w ten sposób należność z faktury objętej żądaniem pozwu została uregulowana.

Wypada zauważyć ,że sam skarżący w tym przedmiocie posługuje się w apelacji takim pojęciem przy przedstawianiu tej okoliczności jak : „najprawdopodobniej”, „ przypuszczalnie”. Podobnie należy ocenić kwestie dotyczące obowiązków faktoranta wynikające z umowy faktoringu , gdzie apelujący wskazuje co faktorant powinien zrobić w przypadku ujętym w par 10 ust. 1b regulaminu świadczeń usług faktoringowych. W związku wypada zauważyć ,że w niniejszej sprawie istotne jest to co faktycznie faktorant zrobił ,

a nie co powinien zrobić , albowiem są dalej tylko przypuszczenia i dywagacje na których nie można czynić nowych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Przy ocenie powyższego, należy też zauważyć ,że w przypadku istnienia kilku długów dłużnika tego samego rodzaju wobec tego samego wierzyciela , przy równoczesnym braku pełnego ich zaspokojenia , pojawia się problem sposobu ich zarachowania świadczenia dłużnika na poczet określonego długu. Przyjęte w art. 451 kc rozwiązania w zakresie stopnia zarachowania wpłaty na długi znajdują zastosowania w braku rozstrzygnięcia wspomnianych kwestii w umowie zawartej pomiędzy wierzycielem ,a dłużnikiem. Istotne w tym względzie jest – na tle okoliczności niniejszej sprawy -że możliwość osiągnięcia porozumienia między stronami w dziedzinie zarachowania długu należy uznać za dopuszczalną tak długu , jak długu dłużnik nie rozpocznie spełniania swojego świadczenia.

Należy również zauważyć, że o sposobie zarachowania wpłaty na poczet długu decyduje wola dłużnika , wyrażona przy zapłacie w sytuacji , gdy ma kilka długów wobec tego samego wierzyciela. Ma on w takiej sytuacji wskazać , spełniając świadczenie który z długów przez swoje świadczenia zamierza zaspokoić. Dłużnik , o ile w ramach zaspokojonego długu nie występują zaległe należności uboczne (np. odsetki) czy zalegające świadczenia główne, nie jest ograniczony w zakresie dokonanego wyboru.

W stosunku do sposobu zarachowania dokonanego przez wierzyciela dłużnikowi nie przysługuje prawo sprzeciwu. Artykuł 451 par 1 zd. 1 kc wskazuje moment w którym dłużnik powinien wskazać kategorie długu , który chce zaspokoić. Jest to chwila spełnienia świadczenia. Nie wydaje się za zasadne rozciąganie w czasie takiej decyzji dłużnika w tym zakresie , aż do chwili sporządzenia pokwitowania , z uwagi na to ,że dłużnik może takowego nie oczekiwać.

Wypada również podnieść, że skoro dłużnik nie skorzystał z przysługujących mu uprawnień decydowania o sposobie zarachowania dokonanej wpłaty na jeden z wielu długów , które ma wobec wierzyciela ,wtedy o zarachowaniu decyduje

sam wierzyciel. Wobec braku oświadczeń zarówno dłużnika, jak i wierzyciela spełnione świadczenie zalicza się według zasad wskazanych w art. 451 par 3 kc. przy czym o tym, że jest dług najdalej wymagalny decyduje data powstania długu, a nie termin jego zapłaty (vide: Komentarz KC, tom III, Zobowiązania - część ogólna - do art. 451 kc,

Z. G., A. J., A. K., LEX 2010, wyrok SN z dnia 27.11.2002r, I CKN 1331/00). Jeżeli się nie da ich zastosować przyjmuje się, że spełnione świadczenie zalicza się na poczet wszystkich długów stosunkowo (por. w/w wyrok SN).

Przenosząc to na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że o ile skarżący ma rację, że co zasady w niniejszej sprawie będzie miał zastosowanie art. 451 par 3 kc jednak mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, brak jest jednoznacznych twierdzeń obu stron i dowodów na przyjęcie, że bank dokonywał zarachowania wpłat dokonywanych przez pozwanego z naruszeniem w/w przepisu. W tym miejscu należy podnieść, że nie można na tym tle, mówić o naruszeniu art. 233 kpc przez Sąd I instancji skoro powód przedstawił dowód w postaci pisma banku 01.04.2015r i 14.04.2015r (k-19,20) w którym bank wskazuje konkretnie od kiedy pozwany został dodany jako kontrahent upadłego do umowy faktoringu i jakie faktury zapłacił i w jakiej kwocie. W związku z tym, pozwany chcąc wykazać, że w ta należność obejmuje również zapłatę faktury nr (...) powinien przedstawić dowody na tę okoliczność (6 kc).

Jedynie dla przypomnienia oceny zarzutu naruszenia art. 233 kpc Sąd Okręgowy miał na uwadze, że dowód przeprowadzony przez Sąd może być zaś skutecznie podważony przez stronę tylko wtedy gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (wyrok SN z 27.09.2002r. II CKN 817/00, wyrok SN z dnia 14.12.2001r.V CKN 561/00). Ponadto skuteczne zgłoszenie naruszenia art. 233 kpc nie może ograniczać się do wskazywania, że możliwe były inne wnioski odnośnie do faktów, polega na wykazaniu że wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający świetle zasad doświadczenia życiowego i budowy sylogizmów było niemożliwe (podobnie SN w wyroku z dnia 6.06.2003r, IV CK 274/02). Dodatkowo Sąd Okręgowy podnosi, że zgodnie z treścią art. 233 par.1 kpc sądy pierwszej instancji lub drugiej instancji, dając lub odmawiając wiary zeznaniom dowodowym kierują się wyłącznie własnym przekonaniem (por. wyrok SN z dnia 14.12.2001r, V CKN 561/00).

Oceniając nadal zarzut naruszenia art. 451 kpc należy stwierdzić, że nie można zaaprobować dokonanych w apelacji przez pozwanego rozliczeń stron, albowiem opierają się one też na przypuszczeniach strony pozwanej.

Jeśli chodzi o zarzut czynienia przez powoda ze swoje prawa użytku, który jest sprzeczny z zasadami współzycia społecznego to należy wskazać, że konstrukcja nadużycia prawa może być stosowana wobec wszystkich podmiotów, także przedsiębiorców w relacjach z ich partnerami w działalności gospodarczej, ale jedynie wyjątkowo, gdy uzasadniają to szczególne okoliczności sprawy (wyrok SN z dnia 26 listopada 2004 r., I CK 279/04, Lex nr 277859; oraz uzasadnienie wyroku SN z dnia 12 lutego 2010 r., I CSK 357/09, Lex nr 583729, wyrok SN z dnia 06.07.1999r, III CKN 310/98).

Ujęte w art. 5 k.c. klauzule - społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa i zasad współzycia społecznego należy traktować jako normy społeczne ogólne, odnoszące się do wszystkich możliwych przypadków, gdy powoływanie się na prawo podmiotowe nie stanowi jego wykonywania, lecz jego nadużywanie, które nie jest społecznie aprobowane i w związku z tym nie korzysta z ochrony prawnej. Ponadto skoro stan nadużycia prawa prowadzi do redukcji bądź unicestwienia prawa podmiotowego, rozstrzygnięcia w tej materii wymagają z jednej strony ostrożności, a z drugiej wnikliwego rozważenia wszystkich aspektów konkretnego wypadku. Zasady współzycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. są bowiem pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej rozstrzygnięcia w wyjątkowych sytuacjach, które przepis ten ma na względzie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 kwietnia 2012 r., I ACa 552/11, LEX nr 1162846; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2011 r., I PK 48/11, LEX nr 1125243; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 15 lutego 2012 r., I ACa 1121/11, LEX nr 1133334).

Ponadto zarzut ten odnosi się do sposobu wykonywania tego prawa.

Ujemne następstwa niestarannego działania strony , wobec której uprawniony wykonuje swoje prawo, nie może być usuwane przez zastosowanie art. 5 kc (por. wyrok SN z dnia 24.04.1997r, II CKN 118/97).

Powyzsze okolicznosci spowodowaly, w realiach niniejszej sprawy, nieuwzględnienie również tego zarzutu apelacji.

Reasumując , zarzuty apelacji okazały się niezasadne, co w konsekwencji spowodowało oddalenie apelacji pozwanego po myśli art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczona na podstawie art. 98 par 1,3, kpc i 99 kpc oraz 108 kpc.